

ger talte om Vilkaarene for dets Fornyelse. Kammerherre Berling døde den 30te Marts 1871, og Privilegiet til hans Enke blev udstedt den 2den Januar 1875, altsaa $3\frac{3}{4}$ Aar efter, at det forrige Privilegium var udløbet. Jeg spørger mig selv med Forundring, hvilke de særlige Retsforhold ere i Aalborg, som bevirke, at der kan være Tvivl om Retsgyldigheden af offentlige Bekendtgørelser i et Blad, hvis Privilegium henstaar ufornyet i $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aar, medens der for „Berlingske Tidende“, Landets store, almindelige officielle Tidende, ikke er noget i Vejen for, at Afgørelsen kan udskydes i Aaringer. Og hvis det virkelig var Tilfældet, at der kunde være Tvivl om den Slags Bekendtgørelser Retsgyldighed, saafremt Privilegiet ikke officielt fornyedes, hvorfor saa ikke forny det for et Tidsrum af indtil $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aar, saa lang Tid, som der behøvedes for at komme til Ende med Forhandlingerne med Rigsdagen? Men, siger den ærede Minister videre, jeg har skyndt paa saa meget som muligt, jeg har søgt Forhandling med Finansudvalget saa hurtigt, jeg kunde komme til det. Der er, som bekendt, to udmærkede Egenskaber — ved Siden af saa mange andre — som den nuværende Regering i ganske særlig Grad besidder: Den har Talent for at administrere, og den har politisk Erfaring. Ogsaa den ærede Indenrigsminister har politisk Erfaring — han har jo siddet som Folketingsmand i nogle Aar — det kan altsaa antages ikke at være den ærede Minister helt ukendt, at Finansudvalget plejer at nedsættes i Oktober Maaned, naar Finanslovens 1ste Behandling er forbi, og det er formodentlig heller ikke den ærede Minister ukendt, at en Minister kun behøver at henvende et Ord til Finansudvalgets Formand for at faa en Forhandling med Udvalget om en hvilken som helst Sag. Finansudvalget nedsattes i Aar den 19de Oktober; adskillige af den ærede Ministers Kolleger vidste allerede inden Udgangen af Oktober Maaned at finde Vej gennem Finansudvalgets Dør for at forhandle om forskellige Spørgsmaal. Den ærede Indenrigsminister, hvem det var i saa høj Grad presserende at faa en Samtale i Gang om Stiftstidendernes Privilegier, kom der først den 14de December i Henhold til den Indbydelse, der var sendt ham til overhovedet at konferere om Finanslovbetænkningen. Da han saa omsider kom den 14de December, ventede han — saaledes siger han — at han skulde faa Svar straks. Ogsaa her maatte den ærede Ministers politiske

Erfaring kunne komme ham noget til Hjælp. Han maa dog vide, at ingen Sinde kan et Rigsdagsudvalg give Svar straks, i samme Møde, paa et Spørgsmaal, der stilles det. Udvalgets Forhandling med Ministeren har den Opgave at give ham Lejlighed til at give Oplysninger; besvare Spørgsmaal, fremsætte sine Anskuelser, klargøre sit Standpunkt; derefter forhandler Udvalget selv om Sagen og kan først derefter give Besked om sit Standpunkt. Og nu overhovedet at forudsætte, at en Sag, som i 30 Aar har været drøftet frem og tilbage, og angaaende hvilken en Mangfoldighed af Anskuelser er kommen til Orde, hver Gang den tidligere har været paa Bane, at den nu skulde kunne bringes til endelig Afslutning efter fem eller ti Minutters Samtale med Ministeren, det var dog en ganske mærkelig Forudsætning. Imidlertid svarede Finansudvalget saa hurtigt som kun muligt, svarede ved en Skrivelse af 18de December, hvori det udbad sig de Oplysninger, som vare nødvendige for overhovedet at have et Grundlag for Sagens Overvejelse og Afgørelse. Men nu i Gaar have vi erfaret, at medens Ministeren forhandlede med Finansudvalget, og medens han modtog denne vor Skrivelse, har han, uden at sige det til os, ved sig selv besluttet, at den 1ste Januar i Aar skulde være den yderste Tidsfrist, inden hvilken han vilde have endeligt Svar, og at, hvis han ikke havde Svar til den Tid, vilde handle paa egen Haand. Men hvorfor har den ærede Minister da ikke sagt os det? (*Indenrigsministeren*: Det sagde jeg). Ja, jeg har ikke hørt det, og jeg tror ikke, at noget andet Medlem af Finansudvalget har hørt det. Det forekommer mig, at naar man efter dette vil forlange ikke blot, at Finansudvalget ikke skal være ked af, hvad der er sket, men at det oven i Købet skal yde den ærede Minister Tak og Anerkendelse derfor, saa er det dog maaske at drive Spøgefuldheden for vidt. Det synes mig at minde noget om at give en Mand en paa Øret og le af ham bagefter. — Den ærede Minister siger saa, at han har søgt at imødekomme Finansudvalgets Ønsker paa ethvert Punkt. Jeg har, siger han, forlangt, at der skal ydes en Afgift, der beløber sig til Halvdelen af Indtægten af de offentlige Bekendtgørelser. Men denne Afgift var jo den ærede Ministers egen Ide, og at han opfylder sine egne Ønsker forekommer mig dog ikke at kunne anføres som en særlig Imødekommen over for Finansudvalget. Den ærede Minister anede tilmeld aldeles ikke, om Finansudvalget vilde slutte sig